

zebrania Komisji przynajmniej raz na miesiąc, zawiadamiając listownie członków Komisji o porządku obrad na 3 dni przed posiedzeniem. W razie gdyby na posiedzenia nie przybyła przepisana w niniejszym artykule liczba członków, przewodniczący naznacza posiedzenie następne w terminie tygodniowym i zawiadamia o tem listownie wszystkich członków Komisji. Posiedzenie to jest ważne przy każdej ilości zebranych członków. Przewodniczący podpisuje protokoły i wykonywa uchwały. W razie powzięcia przez Komisję uchwały, sprzecznej z ustawami lub rozporządzeniami, przewodniczący winien zawiesić wykonanie takiej uchwały i odnieść się do Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej o rozstrzygnięcie sprawy.

Art. 4. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 5 stycznia 1920 r.
Warszawa, dnia 24 stycznia 1920 r.

Minister Pracy
i Opieki Społecznej:
w z. A. Prystor

71.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Zdrowia Publicznego

w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Spraw Wojskowych w przedmiocie nadzwyczajnych zarządzeń celem zwalczania chorób zakaźnych.

Na podstawie art. 24 ustawy z dnia 26 lipca 1919 r. (Dz. Ust. Rp. P. № 67, poz. 402) o zwalczaniu chorób zakaźnych oraz w myśl uchwały Sejmu Ustawodawczego z dnia 14-go stycznia 1920 r. i uchwały Rady Ministrów z dnia 17-go stycznia 1920 r. zarządza się co następuje:

Art. 1. Zakres działania Nadzwyczajnego Komisarza do zwalczania chorób zakaźnych w Małopolsce, powołanego rozporządzeniem Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 30-go grudnia 1919 r. (Dziennik Ustaw № 11 poz. 63) określony art. 4 wspomnianego rozporządzenia rozszerza się w tym kierunku, że władza Nadzwyczajnego Komisarza obejmuje kierownictwo całej akcji przeciwepidemicznej, a wszystkie władze terytorjalne zarówno cywilne jak i wojskowe oraz urzędy szczególne jak również wszelkie organizacje o charakterze społecznym winny stosować się ściśle do zarządzeń Komisarza, wydanych w jego zakresie działania.

Komisarzowi Nadzwyczajnemu będzie również przysługiwało prawo wydawania zarządzeń pod rygorem kar administracyjnych przewidzianych w art. 25 ustawy z dnia 26 lipca 1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych i innych chorób występujących nagminnie (Dz. U. R. P. № 67, poz. 402).

Art. 2. W miarę potrzeby będą powoływani przezemnie dalsi Komisarze Nadzwyczajni do zwalczania chorób zakaźnych również i w innych częściach Państwa.

Zakres działania Nadzwyczajnych Komisarzy dla zwalczania chorób zakaźnych może być na wniosek Ministra Zdrowia Publicznego i na rozkaz

Naczelnego Wodza rozciągnięty także na obszary ziem, pozostających pod zarządem wojskowym.

Art. 3. Celem uniknięcia zawleknięcia chorób zakaźnych ustanawia się kordony sanitarne i stacje kwarantannowe. Linję kordonów sanitarnych i miejscowości kwarantannowe ustali oraz szczegółowe rozporządzenie w tej sprawie wyda Minister Zdrowia Publicznego w porozumieniu z Naczelnym Wodzem, Ministrem Spraw Wojskowych, Ministrem Spraw Wewnętrznych, Ministrem Kolei Żelaznych oraz Państwowym Urzędem do spraw powrotu jeńców, uchodźców i robotników.

Warszawa, dnia 5 lutego 1920 r.

Minister Zdrowia Publicznego;
w z. *W. Chodźko*

72.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Spraw Wewnętrznych i Ministra Spraw Wojskowych
w przedmiocie powołania lekarzy, lekarek, rygorozantów i rygorozantek, studentów i studentek medycyny, tudzież osób, posiadających wykształcenie sanitarne do osobistych świadczeń wojennych.

Art. 1. Na podstawie art. 3 ustawy o osobistych świadczeniach wojennych z dnia 25 lipca 1919 r. (Dz. Ustaw № 67 ex 1919 r. poz. 401) wprowadza się z dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia na czas aż do demobilizacji obowiązki osobistych świadczeń wojennych dla osób płci obojga w wieku od 17—50 lat życia:

a) które uzyskały dyplom lekarski na uniwersytetach krajowych lub zagranicznych bez względu na to, czy złożyły przepisane rozp. M. W. R. O. P. z dnia 20.VI 1919 r., Dz. P. P. № 57, poz. 34, egzamin uzupełniający, czy nie;

b) które ukończyły co najmniej 6 semestrów medycyny na uniwersytetach krajowych lub zagranicznych;

c) które posiadają wykształcenie sanitarne (felczerzy, dezynfektorzy, sanitariusze, pielęgniarze i t. d.).

Art. 2. Osoby, pozostające w państwowej i komunalnej służbie cywilnej, mogą być na wniosek odpowiedniego Ministerstwa zwolnione od obowiązków osobistych świadczeń wojennych.

Art. 3. Osoby wymienione w art. 1. obowiązane są na wezwanie władz administracyjnych 1 instancji stawić się do niej, celem dokonania imiennego spisu osób, podlegających powołaniu do osobistych świadczeń wojennych w myśl art. 1. i 2. niniejszego rozporządzenia, przyczem winne się wykazać dokumentami, stwierdzającymi posiadanie kwalifikacji przewidzianych w punkcie a, b, c, art. 1-go.

Art. 4. Na obszarach wojennych zestawienia wspomnianych spisów imiennych, w razie nieistnienia tam władz cywilnych, wykonują władze wojskowe.